

Udkast til afgørelse

7. maj 2014
Sag 13/02846
/ MEL

Spørgsmål om anvendelse af substitutionsprisprincippet i leveringsforholdet VEKS og Ishøj Varmeværk

Vestegnens Kraftvarmeselskab I/S (herefter VEKS) og Ishøj Varmeværk (herefter IVV) har anmodet Energitilsynet om at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt substitutionsprisprincippet finder anvendelse i leveringsforholdet imellem VEKS og IVV. Det vil sige, om prisen på levering af varme fra VEKS til IVV ikke må være højere end VEKS' omkostningsbestemte pris, IVV's egenproduktionspris eller den pris, som IVV kunne købe varmen til hos tredjemand.

Sekretariatet for Energitilsynet har indhentet oplysninger i sagen og afholdt møde med VEKS og IVV med henblik på sagens oplysning.

Sagsforløb

Den 30. august 1991 indgik IVV som følge af en forpligtelse i kommunalt projektforslag aftale med VEKS om tilslutning til VEKS' varme-transmissionssystem.

Efter indgåelsen af leveringsaftalen blev der indgået en lejeaftale imellem VEKS og IVV, hvorefter VEKS fik rådighedsretten over IVV's produktionsanlæg. VEKS udnytter anlægget til produktion af spids- og reservelast.

I forbindelse med udløbet af denne lejeaftale og genforhandling med henblik på indgåelse af ny lejeaftale, har parterne overvejet at ændre indholdet af aftalen, således at VEKS får rådighed over den del af IVV's kapacitet, som VEKS ønsker at udnytte (ca. 80 %), men at IVV får adgang til at trække på den resterende kapacitet, som VEKS ikke ønsker at udnytte.

Det aftaleretlige forhold imellem VEKS og IVV om, hvor stor en del af IVV's kapacitet aftalparterne har rådighed over og under hvilke betingelser har ikke betydning for bedømmelsen af, hvorvidt substitutions-

ENERGITILSYNET

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
Tlf. 4171 5400
Mail post@energitilsynet.dk
Web www.energitilsynet.dk

prisprincippet finder anvendelse i leveringsforholdet imellem VEKS og IVV.

Om substitutionsprisprincippet

Substitutionsprisprincippet er fastlagt i Gas- og Varmeprisudvalget praksis og nu Energitilsynets praksis.

Gas – og Varmeprisudvalget behandlede på sit møde den 25. oktober 1995 principperne for anvendelse af substitutionsprisprincippet.

I henhold til Gas-og Varmeprisudvalgets konklusion på mødet indebærer substitutionsprisprincippet, at en kollektiv varmforsyning, der aftager varme, ikke skal betale mere for varmeleverancen end den laveste af tre alternative priser:

1. Varmeleverandørens omkostningsbestemte pris
2. Hvad varmen ville koste, hvis varmemodtagerne selv producerede varmen (egenproduktionsprisen)
3. Hvad varmen ville kunne købes til hos tredjemand

For at varmeaftageren skal kunne kræve afregning efter substitutionsprisprincippet skal en række betingelser yderligere være opfyldt.

Det er en forudsætning, at der hos varmeaftageren er et alternativt produktionsanlæg, der er:

- Eksisterende (et fysisk faktisk anlæg)
- Har tilstrækkelig kapacitet
- Har mulighed for at producere (der kan opnås tilladelse til produktion udover spids-og reservelast). Dette er modificeret jf. Energitilsynets konklusion på mødet den 16. marts 2006 om, at der kan anvendes delvis substitution
- Lovligt kan anvendes
- Der er en realistisk mulighed for at skaffe brændsel til produktionen

Den 16. marts 2006 behandlede Energitilsynet spørgsmålet om anvendelse af substitutionsprisprincippet ved delvis substitution.

I notat til mødet gennemgik sekretariatet en række nyere afgørelser (efter 1995) vedrørende substitutionsprisprincippet herunder Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelse af 13. maj 1996 vedrørende Nordforbrænding og Karlebo Kommune, hvor Gas- og Varmeprisudvalget udtalte, at: *... op til en maksimal mængde af varmeenheder svarende til de mulige aftag fra biogasanlægget skal affaldsvarmen prisfastsættes til den laveste pris af henholdsvis kraftvarmen (egenproduktionsprisen) og den omkostningsbestemte pris.*

Energitilsynet konkluderede, at Gas- og Varmeprisudvalgets betingelse om ”tilstrækkelig kapacitet” på det anlæg, som repræsenterer substitutionsmuligheden, ikke skal forstås således at det er hele produktionen fra affaldsforbrændinganlægget, der skal substitueres.

Dette indebærer, at prisen for den mængde varme, som det anlæg der repræsenterer substitutionsmuligheden, selv kan producere skal fastsættes i henhold til substitutionsprisprincippet.

Den 27. februar 2006 behandlede Energitilsynet spørgsmålet betydningen af kommunal varmeplanlægning i forbindelse med anvendelse af substitutionsprisprincippet. Sagen drejede sig om prisfastsættelsen for varme leveret fra Vejen Kraftvarmeværk A/S (herefter Vejen Kraftvarmeværk) til Vejen Varmeværk AmbA (herefter Vejen Varmeværk):

[/Varme/Afgørelser/Tilsynsafgørelser/2006/Vejen Kraftvarmeværk A/S - afregning med substitutionspriser til Vejen Varmeværk AmbA](#)

Vejen Varmeværk var i henhold til kommunal varmeplan forpligtet til at aftage varme fra Vejen Kraftvarmeværk og havde alene tilladelse til at anvende egne kedler til spids-og reservelast.

Energitilsynet fandt, at det ikke er en hindring for brug af substitutionsprisprincippet, at varmeværket kun – som følge af varmeplanlægning – har tilladelse til at producere spids-og reservelast.

Som begrundelse herfor fremførte tilsynet:

Ved den kommunale varmeplanlægning efter varmforsyningslovens kapital 2 har kommunalbestyrelserne bl.a. mulighed for at bestemme, hvorledes de kollektive varmforsyningsanlæg skal indrette deres produktionsanlæg, herunder hvilke brændsler som kan anvendes i produktionen.

Det kan derfor ikke være nogen betingelse for, at substitutionsprisprincippet kan anvendes, at benyttelsen af den pågældende produktion ikke er i strid med varmeplanlægningen. Det ville jo betyde, at princippet ikke ville få nogen praktisk betydning. *Hvis der ikke var nogen varmeplanlægning i det pågældende område, var der ikke behov for substitutionsprisprincippet, da der så kunne produceres varme i overensstemmelse med almindelige driftsøkonomiske principper.*

Det forhold at IVV som følge af varmeplanlægning i Ishøj Kommune er forpligtet til at aftage varme fra VEKS kan derfor, i henhold til Energitilsynets afgørelsen i sagen om Vejen Kraftvarmeværk ikke anses for at have betydning for anvendelsen af substitutionsprisprincippet.

Da kommunal offentlig varmeplanlægning i henhold til varmforsyningslovens kapitel 2, ikke anses for at have betydning for anvendelse af substitutionsprisprincippet, finder sekretariatet, at det endnu mindre kan have betydning, at IVV ved den nugældende privatretlige aftale, har af-

givet afkald på at rådighedsretten over produktionen på egne kedler til VEKS.

De forhold der skal tages stilling til med hensyn til spørgsmålet om anvendelse af substitutionsprisprincippet i leveringsforholdet imellem VEKS og IVV er følgende:

1. Er der hos IVV et eksisterende (fysisk) anlæg?
2. Er der tale om, at egenproduktion hos IVV er et reelt alternativ til levering fra VEKS?
3. Indskrænker det forhold, at IVV ifølge kommunal varmeplan er pålagt at aftage varme fra VEKS anvendelsen af substitutionsprisprincippet?
4. Er betingelsen om anvendelse af lovligt brændsel opfyldt?
5. Er der mulighed for at skaffe dette brændsel?

Ad 1. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at der hos IVV er et eksisterende fysisk anlæg, som, da det blev etableret, havde kapacitet til at forsyne sit forsyningsområde. I 1991 blev IVV ved kommunal varmeplan pålagt at aftage varme fra VEKS og dermed afskåret fra selv at udnytte sit produktionsanlæg bortset fra spids- og reserverlast. Ved aftale mellem VEKS og IVV fik VEKS rådighedsret over spids- og reserverlastkapaciteten. Det er denne aftale, der nu skal genforhandles. Der er således tale om et eksisterende fysisk fungerende anlæg.

Ad 2. Ud fra sagens oplysninger, må det lægges til grund, at der hos IVV reelt er nok kapacitet til at erstatte hele aftaget fra VEKS med egenproduktion. Egenproduktion hos IVV er dermed et reelt alternativ til leverancen fra VEKS.

Ad 3. Det fremgår af brev fra Energistyrelsen af 30. april 1991, at der ikke forelå nogen regional varmeplan, da IVV blev idriftsat. Det fremgår endvidere i brev fra advokat Kurt Bardsleben af 16. maj 2013, at Energistyrelsen i brev af 15. maj 2012 har udtalt, at en specifik forudsætning omlægning af fjernvarmeforsyningen i Ishøj til kraftvarmeforsyning er:

”Ishøj Fjernvarmeværks eksisterende er kedler således overgået til at være spids- og reserverlast:

Energistyrelsen er ikke bekendt med, at Ishøj Kommune senere skulle have godkendt et nyt projektforslag, der ændrer denne status”

Energistyrelsen henviser således som begrundelse for, at IVV ikke har mulighed for at udnytte sin produktionskapacitet fuldt ud, alene til, at denne mulighed er begrænset af kommunal planlægning.

Da indskrænkning af IVV's mulighed for egenproduktion som følge af kommunal varmeplanlægning i henhold til Energitilsynets afgørelse vedrørende Vejen Kraftvarmeværk ikke har betydning for anvendelse af sub-

stitutionsprisprincippet, finder sekretariatet ikke, at dette er en hindring for, at substitutionsprisprincippet kan anvendes i leveringsforholdet imellem VEKS og IVV.

Ad 4. Der er ikke i sagen oplysninger, der tyder på, at det brændsel der anvendes i kedlerne (biobrændsel), ikke skulle være lovligt. Dette understøttes af, at det er oplyst, at VEKS anvender en del af kapaciteten til spids- og reservelast og fremover ønsker at få rådighed over 80% af kapaciteten. Da kedlerne efter det oplyste kan anvendes af VEKS, og VEKS fremover ønsker at udvide anvendelsen, må dette indebære, at det er muligt at fremskaffe brændslet.

Det er derimod – som anført - ikke en hindring for anvendelse af substitutionsprisprincippet, at varmeværket ifølge kommunal varmeplanlægning kun har tilladelse til at producere spids- og reservelast.

Sekretariatets konklusion er, at substitutionsprisprincippet kan anvendes i VEKS leverancer til IVV, da IVV er i besiddelse af et eksisterende anlæg, som ønskes brugt ved beregningen af substitutionsprisen, at IVV har tilstrækkelig kapacitet til at erstatte hele varmeaftaget fra VEKS ved egenproduktion, at der anvendes lovligt brændsel, og at dette brændsel kan fremskaffes.

Substitutionsprisen finder derfor anvendelse på leverancen af varme fra VEKS til IVV.

Dette indebærer, at IVV for varmeleveringen skal betale den laveste af følgende tre priser:

1. IVV's egenproduktionsomkostninger ved at erstatte hele varmeleverancen fra VEKS med varme produceret på IVV's eget anlæg.
2. Den pris som IVV ville kunne købe varmen til hos tredjemand
3. VEKS' omkostningsbestemte pris

Afgørelse

Energitilsynet finder i henhold til varmeforsyningslovens §§ 20, stk. 1 og 2, og 21, stk. 4, **at**:

Substitutionsprisprincippet kan anvendes ved afregning af varmeleverancen fra VEKS til IVV. Det vil sige, at leverancen skal afregnes til den laveste pris af enten VEKS' omkostningsbestemte pris, den pris IVV ville kunne opnå hos tredjemand eller IVV's egenproduktionspris.

Klagevejledning

Denne afgørelse kan, inden fire uger, indbringes for Energiklagenævnet, Frederiksborggade 15, 1360 København K.

Forretningsorden for Energiklagenævnet kan ses på nævnets hjemmeside
www.ekn.dk.

Med venlig hilsen

Marianne Larsson
Fuldmægtig
Tlf. direkte 4171 5389
E-mail: mel@energitilsynet.dk